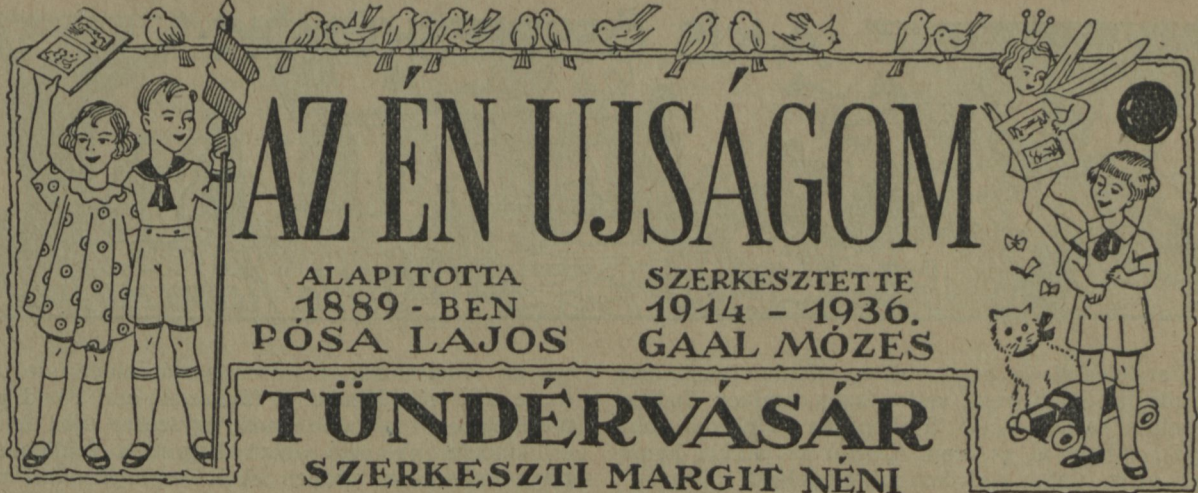

53077

Lapunkat:

A Magy. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium 882—4—8820/1931. sz. rendeletével az állami és községi elemi iskolák számára beszerezhetőnek kimondta
 A Katolikus Tanügyi Tanács 3031/1933. számú leiratával a katolikus iskolák könyvtárjegyzékébe beszerezhetőnek felvette.
 A Református Egyetemes Konvent 190/1935. számú határozatával a református iskolák könyvtárjegyzékébe beszerezhetőnek beiktatta.

Budapest, 1938 november 6. • Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Andrásy-út 16 • L. évfolyam, 6. sz.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Negyedévre, ajándékkönyvvel együtt 2 pengő. Egyes szám ára 12 fillér.
 Romániában egyes szám ára 6 leu, negyedévre 70 leu. — Csehszlovákiában egyes szám ára 80 Kő fillér, negyedévre 14 Kő

Én teritem meg az asztalt
 Anya névnapjára,
 Velem jön el köszönteni
 A kert sok virága.

Szép verset is tanultam ám,
 Majd megőrül néki,
 Beleteszem a szívem is,
 Tudom, hogy megérzi!

6

Beesteledett és nagy volt a csend a park öreg fái között. Senki sem vette észre, amikor Juditka kilépett a kastély hátsó kis kapuján és fűrgén, mint a gyík, suhant át az úton. Karcsú kis alakja hamarosan el is tűnt a vadrózsabokrok között.

Juditka jól tudta, merre juthat ki leghamarább a parkból. Az óriási rácsoskapu ilyenkor már zárva volt, de Juditka különben sem mert volna arra kilopózní, mert a két hatalmas házőrző kutya ott járt fel-alá a kapu előtt és kémlelt kifelé a kastély előtt elterülő térségre. Bár Juditka nem félt a vad kutyáktól, hiszen együtt nőtt fel velük, most mégis igyekezett elkerülni őket, mert attól tartott, hogy örömteli ugatásukkal elárulnák. Így hát óvatosan átmászott a sűrű sövénynek egy kis részén, melyet a fiúk vágtak ki maguknak, hogy bármikor kiszökhesse nek a parkból.

A tanyái házak körül már nem járt senki. Az emberek az egésznapos fárasztó munka után korán lefeküdtek, hiszen hajnalkor, a napsugár első beköszöntő fényességére már kint kellett lenniök újból a földeken.

Juditka olyan nesztelenül járt, mint a puhatalpú kis macska. Egyetlen kavics sem csörrent meg a lépte nyomán. Egyik fa mögül lopakodott a másikhoz és egyszerre csak ott állt az iskolaudvar magas kerítése előtt.

Két kis kezét hevesen dobogó szívére szorította. Bekémlelt a kerítés résein. Az iskola sötétben állt a felbukkanó hold sápadt fényében, csak Ágnes néni szobájának ablakán szivárgott ki halvány fény. Juditka óvatosan lopakodott tovább a deszkakerítés mentén. Még hevesebben zakatolt a szívecskéje, amikor néhány perc múlva ott állt a ház előtt elterülő virágoskert rácsos kerítésénél és hirtelen egészen közélről látta meg azt az aranyzöke tündért, akinek kedvéért idáig elmerészkedett.

Milyen szép is volt ez a tündérke! Milyen finom a sápadt kis arca és milyen nagyon-nagyon szomorú!

A kis Kató kisasszony ott ült Ágnes néni írósztala előtt és levelet írt. Hosszú-hosszú levelet. Juditka jól látta a kerek gyöngybetűk sorait a fehér papíron. Vajjon kinek írhat a kis tündér? Kinek panasolja el nagy csalódását, kinek beszél bánatáról és keserveiről? Mert hogy nagyon szomorú és bánatos a kis Kató kisasszony, azt Juditka jól látta és azt is sejtette, hogy miért...

És Juditkának is őszinte fájdalom szorította össze a szívét. Mindaz a fájdalom, ami rövid gyermekéletében csak érte, most egyszerre újra feleledt és kínoztá, gyötörte olyan kegyetlen fájdalommal, hogy lassacskán minden el is homályosodott a tekintete előtt. Hulló könnyein át látta annak a szöke tündérkének mélyen lehajtott fejét, látta a tollat forgató finom, fehér kezét, mely egyre írta, írta szépen, szaporán egymás mellé azokat a gyöngybetűket.

Juditka sírt. Nem is emlékezett rá, mikor sírt utolára. Fiúk között nőtt fel, fiúk között, akik ki-nevették a síró kislányokat. Juditka el is szokott a könnyektől. Most mégis sírnia kellett, Nagy bánat nehezedett kis szívére és valami érthetetlen, sajgó vágyakozás. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha ez a szöke tündérke megölelné őt, ha végigsimítaná az ő kócos, fekete haját, ha megcsókolná az arcát... Mari néni kívül soha senki sem csókolja meg őt, nem öleli meg, hiszen nagymama megveti az érzélgős embereket, a fiúk pedig kigúnyolják a gyöngédség után vágyódó kislányokat. Pedig milyen nagy boldogság lenne szeretni valakit, szeretni kislányos rajongással! Milyen szép lenne, ha valakinek elmondhatná sok-sok édes és bohó álmát, amikre gondol, ha egészen egyedül búsul kis szobájában. Milyen gyönyörű lenne, ha valaki nagyon sok melegséggel szeretné őt! Ha éppen ez a tündérke szeretné, ha megajándékozna a barátságával és szerető szívével!

A kis Juditka nagy szomorúságában megfeledkezett most már az egész világról. Csak saját elhagyottságára gondolt és sírt és sírt, egészen belefelejtkezve a keserűségébe. Észre sem vette, hogy az a szöke fej ott bent a lámpa halvány fényében lassan felemelkedik és két csodálkozó, égszínkékszeme mered ki a sötét kertecskébe.

Katóka az ablakon átszűrődő fényben meglátta a sötéthajú, napbarnított arcú kislányt. Első pillanatban nagyon megijedt. Ki lehet ez a gyermek és miért sír az ablaka alatt? Azután egyszerre nagy-nagy szájalom fogta el. Óvatosan felállt és kisurrant az ajtón. A következő percben már ott is állt Juditka előtt.

A kislány összerezzen. Felemelte könnyáztatta arcát és rámeredt a szöke tündérkére, aki szomorú mosollyal nézett rá. A kis Kató kisasszony alig fél fejjel volt magasabb Juditkánál. Juditkának a cso-

dálkozástól és ijedtségtől kerekre nyílt a szeme. Félelem fogta el és szégyenkezve eszmélt rá, hogy a szőke tündérke meglátta az ő könnyeit. Ijedten behúzódott a rózsabokrok közé, legszívesebben azonban azonnal elrohant volna, ha Katóka el nem állja az útját.

— Ki vagy te, kislány? — kérdezte Katóka és közelebb lépett. Ő is izgatott volt és a szíve vadul dobogott.

— Én... én... Bozóky Judit vagyok — suttogta Juditka végleg megzavarodva.

— Miért sírsz, Juditka? — kérdezte Katóka nagyon halkan, nagyon melegen.

— Nem is sírtam — mormolta Juditka leszegett fejjel, a szégyenkezéstől vörös arccal.

— De bizony sírtál. Láttam — mosolygott Katóka. — De a könnyeket nem kell szégyelni, Juditka. Biztosan azért sírtál, mert nehéz volt a szíved, vagy valami nagy bánatot van. Azért jöttél ide, hogy mindent őszintén elmondj nekem?

Juditka mélyebbre hajította a fejét és nem tudott válaszolni zavarában és szomorúságában.

— Miért nem válaszolsz? — kérdezte Katóka még lágyabban. — Hidd el, a bánatot nem kell szégyelni. Tudod-e, hogy milyen szomorú vagyok én és mennyit sírtam már ma délután? Látni, én bevallom neked, én nem szégyenlem feltárni előtted a lelkemet. Ő, Juditka, engem is nagy-nagy fájdalom és csalódás ért. Idejöttem dolgozni, pénzt akarom keresni, hogy drága édesanyámon segítsék és tudod, mi várt itt rám? Egyetlen egy gyermek sem jött el az iskolába, egyetlen gyermek sem kívánta megismerni az új tanítónőjét és most nem tudom, mit csináljak, kihez forduljak, nem tudom, ki fog segíteni rajtam?! Bizony, Juditka, nekem most szégyenszemre el kell innen mennem, ki fognak dobni, el fognak kergetni, mert nem tudom elvégezni azt a feladatot, amelyre vállalkoztam. Elhiszed-e már, hogy van okom a búsulásra?

Juditka lassan feltekintett. Katóka könnyektől elfojtott, halk hangja a szíve mélyéig megrázta. Barna, erős kis keze óvatosan nyúlt Katóka felé és amikor Katóka két kezébe vette Juliska kezét, mély, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel a kislány ajkán.

— Bocsásson meg — suttogta. — Úgy fáj ez... kérem... bocsásson meg és... és szeressen engem!

— Juditkám! — kiáltotta Katóka és most az ő szemét is elfutották a könnyek. Átölelte a kislányt, a szívéhez szorította, az arcát simogatta és egyre ismételtette:

— Szeretni foglak, te szegény kislány, szeretni foglak, Juditka... nagyon szeretni!

Bevezette Juditkát Ágnes néni kis szobájába és félóra mulva már együtt tervezgettek, együtt nevetgéltek, két boldog kislány, akik váratlanul egymásra találtak. Erzsi is bejött, süteményt, meg gyümölcsöt hozott, hogy minél vidámabb legyen a hangulat. Ágnes néni öreg, kövér macskája pedig elégedetten dorombolt ennyi jókedv és boldog vidámság látára.

Tíz óra felé járt az idő, amikor Juditka ijedten eszmélt rá, hogy haza kell mennie. Katóka elkísérte kis barátját egészen a kastélyig, sőt ő is bebujt a sövény keskeny részén, hogy megismerje az utat, amelyen bejuthat Juditkához.

Forró csókkal búcsúzott el egymástól a két kislány és aznap éjszaka mindketten boldogan aludtak el és csodálatosan szépeket álmodtak.

AZ ÁRULÁS.

Korán reggel volt. Juditka jól hallotta, hogy a szomszéd szobában a fiúk már felkeltek, beszélgetnek és készülődnek. Hét óra felé járhatott az idő. Más napokon ilyenkor Juditka is kint szaladgált már a kertben, hancurozott a kutyákkal, vagy Mari néni körül lábatlankodott a konyhában. Most azonban fejére húzta a takarót és meg sem mukkant a párnák között.

Miklós és Géza már a reggelinél ültek a kis verandán, amikor ráeszméltek, hogy Juditkát még nem is látják.

— Mi van azzal a kislánnyal? — csodálkozott Miklós. Géza azonnal felugrott, végigszaladt a boltíves folyosón és bekukkantott Juditka kis szobájába.

— Mi van veled? — kiáltotta megdöbbenve. — Miért nem keltél fel?

— Beteg vagyok — nyöszörögte Juditka és éppen csak az orra hegyét dugta ki a paplan fölött. Addigra már Miklós is az ajtóban állt.

— Mi az? Beteg vagy? — dörmögte rosszalóan. — Éppen ma, amikor annyi dolgunk van a barlangban?

— Lázam van — nyögte Juditka bánatosan.

Miklós az ágyhoz lépett és kis húga homlokát tapogatta.

— Nem is meleg az arcod. Nincsen neked lázad. Azonnal kelj fel!

— De igenis, lázam van — mokaeskodott Juditka és kócos fejét újra belefúrta a párnába.

— Csak lányokkal ne kezdjen el az ember! — dühöngött Miklós. — Eddig azt hittem, hogy legálább te nem vagy ilyen nyimnyám teremtés. De most már látom, hogy rád sem lehet számítani. Éppen most kényeskedsz, amikor össze kellene tartanunk, hogy mielőbb elérjük célunkat és azt az új tanítónőt kiüldözzük a tanyáról. Most leszel beteg, amikor egyikünknek sem szabad kimaradni a bandából. Na, majd a Vörös Erzsók lesz helyetted a lányok vezére. Az nem ilyen lusta, beteges kisasszony. Te csak maradj az ágyban!

Miklós kitudszkolta Gézát a szobából, ő is kisietett és döngve csapódott be mögötte az ajtó.

Juditka fűlelt. Tíz perc mulva csönd lett a szomszédban, a fiúk elmentek. Juditka óvatosan felült az ágyban és éppen ki akart ugrani, hogy gyorsan felöltözzék, amikor Mari néni rohant be hozzá.

(Folytatjuk.)

Az engedeten királykisasszony

Délibáorszag kiralya haragosan ráncolta össze a homlokát. Kinézett a kertbe, a rózsá- és szegfűágyakra s látta, hogy a rózsák, szegfűk szomjasan hajtják le fejceskéjüket a föld felé s majd eltikkadnak a víz utáni vágytól.

— Mi dolog ez? — kérdezte. — Miért búslakodnak a virágaim? Ki mulasztotta el megöntözni őket?

Az udvaroncok alázatos meghajlással felelték:

— Ma a legkisebb királyleánynak kellett volna a rózsákat megöntöznie.

A kis királykisasszony ott állott a kert közepén és nézte a medencében úszkáló aranyhalakat.

— Mi dolog ez, királylányom, — kérdezte az apja, — hogy ma nem öntözted meg a virágaimat. Nem sajnálsz őket, amikor ilyen szomjasan lehajtják a fejüket. Azonnal öntözd meg őket.

— Én ugyan nem öntözöm. Nem azért vagyok királylány, hogy virágokat öntözgessek, mint valami kertészlegény. Ott van a sok léhűtő eseléd, parancsoljon azoknak, királyi apám.

A király elképedve nézett a lányára.

— Te nem engedelmeskedsz nekem?

— Ha ilyen lehetetlen dolgot parancsol, akkor nem! — mondta a királyleány és gyorsan hátat fordított az apjának.

A király kiejtette kezéből a kannát. Szóhoz sem tudott jutni a nagy felháborodástól. Tizenkét leány volt s ez a tizenkét leány gondozta a

gyönyörű kertjét, amelynél szebbet elképzelni sem lehetett volna. Felosztották maguk között a munkát s így könnyen rendben tartották a kertet, meg a maguk szórakozására is volt idejük. Aztán meg tudták, hogy apjuk legnagyobb büszkesége volt a kert s így örömmel és egymással versenyezve munkálkodtak a virágok között. Éppen ezért csodálkozott és haragudott most a király. De nem sokáig csodálkozott. Dobosával hamar kidoboltatta az udvarban, hogy minden tudós embere, minden böles férfiú és nő, aki csak az udvarban él, gyűljön össze gyors tanácskozásra.

A király nem sokat kertelt. Gyorsan elmondotta, hogy leánya, a legkisebb királykisasszony megtagadta az engedelmisséget és nem akarja tovább gondozni Délibáorszag legnagyobb büszkeségét, a világszép virágoskertet. És megkérdezte az egybegyűlteket, mi legyen a királyleány büntetése.

No, tanács volt elég. Egyik azt ajánlotta, hogy zárják a királykisasszonyt egy sötét börtönbe, a másik, hogy kényszerítsék a munkára, a harmadik, hogy ne adjanak neki enni.

De a királynak egyik tanács sem tetszett. Ekkor felállott egy ifjú, aki bár fiatal volt, egyik legbölesebb embere volt a királynak.

— Nehéz a dolgod, király uram, — mondta az ifjú. — Mert hiszen a saját leányodról van szó. Sem büntetlenül hagyni, sem súlyosan megbüntetni nem akarsz az engedetlenségét. De egyben azt akarsz, hogy a leányod megváltozzon és engedelmissé legyen.

— Úgy van! — mondta a király.

— Akkor azt tanácsolom neked, küldd el magadtól a legkisebb leányodat. Engedd ki a világba. Itt, melletted nagyon is jó dolga volt, azért lett engedetlen. Itt csak neked kellett engedelmeskednie, de kint a világban sok száz ember parancsát kell megfogadnia.

— Igazad van! — mondta a király. — Ez a legjobb orvosság az engedetlenségre. De ezt is félek keresztülvinni. Gondold, ha kint a világban éhezni fog. Vagy ha olyan dacos, engedetlen, hogy nem akar többé visszajönni.

— Ne zavarj el magadtól, — mondta mély meghajlással az ifjú. — Csak küldd el világot látni s adj neki annyi pénzt, ruhát, amely egy időre elég lesz neki.

A király mindenben úgy tett, ahogy az ifjú tanácsolta. Maga elé hívatta a lányát, sok díszes, aranyos ruhát teregetett elébe s egy hímzett erszényben 200 aranya adott neki. Aztán azt mondta:

— Kedves lányom, te nem akarsz nekem engedelmeskedni. Azt hiszed, hogy neked nem kell dolgoznod. S mert nekem más erről a véleményem, egy ideig elválunk egymástól. Eredj világot látni. Tapasztald ki, milyen az élet máshol. S ha esetleg úgy találtad, hogy itthon mégis

jobb, akkor gyere vissza. De csak akkor gyere, ha megtanultál engedelmeskedni.

A királyleány eleinte megijedt. De aztán, amikor a sok ruhára s a pénzre nézett, egyszeriben elfogta a vágy, kimenni a nagyvilágba. Megköszönte apja ajándékát és útnak indult. Sokáig utazott, amíg egy nagy városba ért. Ott magára öltötte a sok szép ruháját, díszes palotába költözött és úgy élt, mint a leggazdagabbak között a leggazdagabb. Persze, a 200 arany nem sokáig tartott. S amikor a pénze fogytán volt, a sok jóbarát, aki körülözlönte, hirtelen eserbnehagyta. A királylánynak el kellett adnia díszes kastélyát, sok szép ruháját, hogy kenyeret vehessen magának az árukból. De nemsokára az utolsó ruhadarabja is elfogyott. Jóismerősei azt tanácsolták, hogy menjen vissza az apjához.

— Nem mehetek! — rázta fejét a királylány.

S hogy ne kelljen visszamennie, munkát vállalt. Elszegődött eselédnek egy palotába. Itt sokat szidták, szalasztották, úgy hogy a királykisasszony nem egyszer könnyes szemekkel feküdt le a kemény párnáira. Ilyenkor mindig eszébe jutott az édesapja s nagyon, nagyon szeretett volna visszatérni hozzá.

Szegény kis királykisasszony télvíz idején kikerült az utcára. Nem volt hely, ahova lehajthassa a fejét s nem volt pénze, hogy élelmet vásárolhasson magának. Ekkor belátta, hogy leghelyesebb, ha visszamegy az édesapjához.

Rongyos ruhában, éhesen, fázva, de egy napon beállított Délibáb király országába. Nagyon szégyelte magát, s azt se tudta, hogy rejtse el arcát, hogy a járókelők meg ne ismerjék kopott, foltozott ruhájában. De alig tett két lépést az ország földjén, hirtelen mellette termelt két leány. Mélyen bókolva köszöntötték, aranyos ruhába öltöztették és díszes hintón vitték a királyi várba. A király kitárt karral sietett elébe és mindenkinek ujságolta:

— Nézzétek, megjött az én legkisebb, legengedelmesebb leányom!

Az engedetlen királykisasszony szeméből kicsordult a könny, ráhajolt édesapja kezére és úgy súgta neki:

— Igazad van, apám, a legengedelmesebb leányod tért vissza hozzád. Mert az engedetlenből most már engedelmes lett.

És úgy is volt.

Laczkó Márta.

Babonás Böske

Ez a Böske olyan kislány, amilyenből több nincs is tán! Folyton reszket szíve tája, annyi sok a babonája!

Reggel szalad, lesi, nézi: melyik lábbal kel fel Rézi? Ha bal lábbal? Szól remegve: — Rézinek ma rossz a kedve! S Rézi körül addig jájgat, hogy az, szegény, majd szívbajt kap.

Ha viszket az anyu orra? Böske véstjósólón mogorva: — Téged bosszúság ér máma! S talál-gatja: mi lesz a baj? Megolvad a jégen a vaj? Drága lesz a piac talán? Vízfolt lesz a szoba falán? Csirke pusztul? Felmond Rézi? Avagy mndezt betetézi az, hogy odaég a tézta? Mert bosszúság az lesz még ma! Böske annyit sopánkodik, — anyu máris bossz-zankodik.

Jobbszem viszket? Balszem viszket? Böske mindre tud egy viccet: megjósolja, kit ér jó hír. Szava balzsam, szava gyógyír!

Jósol Böske, mint a kakuk. S mily komolyan! Szent Habakuk! Bizony, apu sem kivétel, — rá is

áll egynéhány tétel. Ha viszket a jobbtenyere? Azt jelenti, pénzt kap bele! Ha a talpát vakargatja? Táncot érez Böske atyja!

Ha vendég van, — Böske fülel. Jó hír mellett nem repül el. „Lekopogja“ egy-kettőre asztallapra, kályhacsőre. Böske oly böles, mint a kukik! Ha az utcán orra bukik, — megrémülve éppen niesen! Szól: — elásva itt a kin-csem!

Tanulás nem bántja Böskét. Párna alá rántja könyvét, rája fekszik s hiszi szentül: fejében a lecke bent ül! No, persze, a bizonyítvány, igen gyenge, igen hitvány! Nem segít rajt semmi csoda, se varázslat, se babona!

S jaj, ha az áll a naptáron, hogy péntek van s tizenhárom! Böske riadt, mint a mokus. Egész napja hókusz-pókusz! Hát-tal megy ki, háttal jön be, — jobblábbal lép a küszöbre; kabátban megy az utcára, bárhogy süt a nap sugára! Hideg leli, egyre várja, hogy nagy csapás sujt le rája!

No, az öccse, huncut Peti: tréfából is ijesztgeti, — megeszi az

uzsonnáját, eltünteti a laodáját, — krumplit tesz a cipőjébe, — nevet Peti kerek képe! Böske, hogyha panasz-kodik, Peti vígan ravasz-kodik s komoran szól: — Hja, barátom! Péntek van és tizenhárom!

Böske, hogyha az utcán jár, — a szerencse ott is rá vár: Tünik gondja, apró-cseprő, hogyha jön egy kéményseprő! Böske mindjárt gombot ragad s dadog néhány varázsszavat. Szürke lovat szintén számol, — persze azt is babonából! Szegény Böske, annyi gondtul nem csoda, ha megbolondul! Tanítani kéne rája: mi legyen a kabalája!?

— Csak szorongalom, csak a munka válik mindig a javunkra! Mit kiró a kötelesség, — elvégezni híven tessék! Rendes étel, rendes séta, — nem finyasság, nem diéta, — pontos fekvés, boldog álom, — bár péntek van s tizenhárom, — igazmondó, tiszta lélek, szerető szív, szép erények: az igazi varázs-szerek. Tanuljátok meg, gyerekek.

Kissné Tóth Lenke.

Az óriás és a törpe

— Tornamese. —

Volt egyszer egy nagy-nagy óriásvár és abban lakott maga az óriások királya. Akkora volt, hogy el sem tudnátok képzelni, ha meg nem mondanám! De hát megmondom szívesen: akkora volt, mint egy magas hegy, melynek a teteje alig látszik. Csak a szája nagyobb volt, mint az alagút és a feje! oh, hát akkora hordót nem is készítettek még a világon!

De egy bizonyos: milyen nagy volt ez az óriás, olyan jó is volt. Nem is csoda, hiszen a szíve is szörnyen nagy lehetett, azért fért el benne annyi jóság, meg szeretet, meg könyörületesség. Ha valaki az óriás-vár közelébe ért, azt az óriás mindig behívta, megkérdezte, mi járatban van, megsegítette arannyal, ezüsttel, jó szóval és jó tanáccsal. Jöttek is hozzá mindenfelől és híre járt Meseországban, hogy az óriásvár óriása nemcsak a legnagyobb, de a legkülönb is Meseország lakói között.

Elment a jó óriás híre mindenfelé, a földön Meseország lakói dícsérték, a föld fölött a madarak zengtek róla, hiszen egész télen azt a magoeskát ették, melyet az óriás szórt a számukra. A föld alatt is akadtak, akik az óriást dícsérgették: dícsérte a sok vakond, a rovarok egész serege és dícsérte még a magoeska is, mely kikelni készült.

Csak éppen a kis irigy törpe nem dícsérte. Nem tudott beletnyugodni, hogy valaki, aki nagy, hatalmas és gazdag, még jó is lehessen. Mindig csak haraggal beszélt az óriásról és ha a dícséretét hallotta, dühösen kopácsolt a földalatti sziklán. Mert a kis irigy törpe a föld alatt lakott és aranyat kopácsolt a sziklából! éjjel és nappal, hogy gazdag legyen, mint a hatalmas óriás. De az aranypor lassan gyűlt, az idő múlt és a kis irigy törpének már őszülni kezdett a hosszú, földig-érő szakálla. Pedig még csak egy

zsákoeska aranypora volt, egy cseppceskével sem kevesebb...

Egyszer a kis törpe egy vakonddal találkozott, aki nagy boldogan vitt a szájában egy nagy ládát.

→ Az óriástól kaptam, — mondotta a vakond — és akár hiszéd, akár nem, csoda van benne. Mégpedig nagyszerű csoda! Annyi eleség, hogy nemcsak nekem, de az unokáimnak is jut majd belőle, rossz időre. Hiába, az óriásnak arany a szíve!

— Hm, — mondta elkeseredve a kis törpe. — Könnyű neki! Akí olyan nagy, annak nem nehéz olyan jónak lennie. Mit tegyek én, a csepp kis törpe? Engem nem dícsér senki.

— Növesszed meg a szívedet, — mondta nevetve a kis vakond, aki nagyon jól ismerte a törpe irigységét és fukarságát.

— Nem rossz gondolat, — mondotta magában a törpe, mikor a vakond eltávozott. — Csakugyan ezt fogom tenni.

— De mért a szívem csak úgy nőhet meg, ha magam is megnövök, igyekezniem kell, hogy nőjek még egy kicsit.

Ezzel a törpe igyekezett is, felágaskodott, felnyújtózkodott, felújta magát és olyan nagy akart

lenni, akár egy igazi óriás. Egy darabig sikerült is nyújtózkodnia, de aztán belefáradt, annyira, hogy leesett, összekuporodva a földre és kisebb lett, mint valaha.

(Utánozzátok, mint akart a törpe mindenáron megnövekedni: kart fül mellett emelni, lábujj-hegyre állni és így maradni, egészen kinyújtott testtel, míg tized nem számoltok, akkor hirtelen rogyjatok le a földre. Ismételjétek meg ezt a gyakorlatot ötször.)

Az óriás éppen a kertjében járt, mely alatt a kis irigy törpe az aranyat kopácsolta, mikor a vakond eléje lépett.

— Szeretnél még valamit, kis vakond-pajtás, — kérdezte az óriás kedvesen.

— Dehogy szeretnék, hiszen már többet kaptam tőled, óh óriás, mint amennyit megérdemlek. Csak meg szeretnék kérni, hogy törődj egy kicsit egy parányi kis törpével, aki a kerted alatt lakik és aranyat kopácsol. Olyan szerencsétlen szegény.

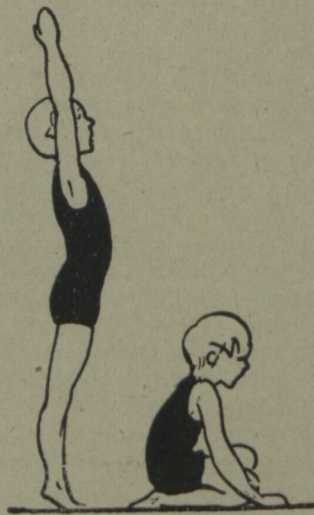
— Oh, itt lakik a kertem alatt és szerencsétlen? — mondta szomorúan a jó óriás. — Ezt nem hallom szívesen. Kérlek, mondd meg, hogy mivel tehetném boldogabbá?

— Nem hiszem, hogy sikerülne őt boldogabbá tenned, — mondta a vakond. — Mert ez a kis törpe rettenetesen irigy. Most például a te nagy szívedre irigykedik.

Az óriás elmosolyodott, aztán belefűjt a sípjába, amelynek hangjára előbújt valamennyi vakond és rovar, mely csak a föld alatt él. Ezeket kérte meg, hoznák elébe a kis irigy törpét.

A kis törpe nemsokáig kérte magát, hanem előbújt, a hátán cipelve az aranyporral megtöltött zsákját. A szakálla már egészen ősz volt és a földet seperte.

— Hallom, — mondta az óriás, — hogy szerencsétlen vagy. Már pedig én nem szeretem, ha bárki

is szerencsétlen, akár a földön, akár a föld fölött, vagy föld alatt. Mondd meg, mit tehetnék, hogy boldog légy?

— Semmit, — mondta a törpe. — Mert engem nem tesz boldoggá semmi, csak ha olyan gazdag vagyok, mint te, olyan hatalmas, mint te és olyan messze földön dicsérnek, mint téged!

— Legyen, — mondta az óriás. — Ezennel neked adom a palotámat, minden kincsemet, az aranyamat, ezüstömet. Neked adom a hatalmat jelentő pálcámat is. Meg vagy elégedve?

Az irigy törpe boldogan mosolygott, aztán sarkonfordult, bement a palotába, beleült az óriás arany trónusába és szörnyen meg volt elégedve.

De nem sokáig tartott az öröme, mert a nép, mely a földön lakott, nagyon panaszkodott a törpére, a madarak a légben csak az ő szidalmát énekelték és a föld alatt lakók haragos kopácsolása eljutott a törpe füléhez is. Mert a törpe gazdag volt ugyan és hatalmas, de irigy maradt továbbra is és így mindenki gyűlölte és haragudott rá.

Az óriás megvette a törpe kis aranyzsákját, mert nem maradt egyebe és elindult vele világgá, Meseországban. De nem sokáig kellett mennie. Amerre járt, jó szívvel és hálásan fogadták. A nép csak neki dolgozott, a föld fölött a madarak neki zengték a legszebb dalukat és a föld alatt lakók parányi népsége csak neki túrta az aranyat. Nemsokára ismét olyan gazdag volt, mint annakelötte, mikor a törpének adta a kincsét. De a nagy, jó szívet is megtartotta, úgy, hogy megint csak szerte róla zengett a nép Meseországban.

A törpe is meghallotta, hogy mégis csak az óriás dicséretét dalolják mindenütt és felkereste, hogy megkérdezze, mi ennek az oka?

— Egyszerű, — mondta nevetve az óriás. — Az az oka, hogy nem a gazdagságomat dicsérik, sem a hatalmamot. Hanem a jó szívemet...

— Hát azt miért nem adtad nekem? — kérdezte az irigy törpe. — Hiszen mindenedet nekem adtad.

— Azt nem adhattam, — mondotta az óriás, — mert te nem tudnál vele mit kezdeni. A jó szív nem elajándékozható valami. Vagy van valakinek, vagy nincs.

— Szeretném, ha nekem jó szívem lenne, — mondta az irigy törpe. — Hogy fogjak hozzá?

— Örülj, ha adhatsz és keresed meg azokat, akik rászorulnak a jó szívedre! — mondta az óriás. És mert többet nem akart mondani, lesétált a rózsakertjébe és gyönyörködött a szép virágaiban...

A törpe pedig visszament a

palotájába, melyet az óriástól kapott. Hogy megfogadta-e a tanácsát, nem lehet tudni, de azt hiszem, hogy mégis megfogadta, mert azóta Meseországban sok nóta száll egy hatalmas óriásról, aki mindenét megosztja a szegényekkel, mert nagy és jó szíve van... és sok nóta száll egy törpéről is, aki szétosztotta a kincsét a szegények közt, aki viszsztatért a föld alá, hogy aranyport kopácsoljon a sziklából, csak azért, hogy ezt az aranyat szerteoszthassa a nép között...

Egyformán dicséri mindkettőt, a nóta és egyformán boldogok is mind a ketten. És ha nagynéha találkozhatnak a kert alatt, összemosolyognak. Hiszen most már mind a kettő tudja a titkot: a jó szív okozta boldogságot.

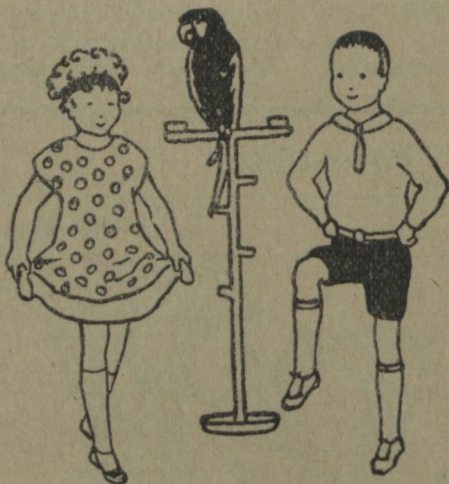
Kifestőkép

Fessétek ki ezt a képet ízlésetek szerint, hogy szebb legyen kis ujságotok.

Igaz történet

Meséltem én már nektek a Jákó papagályról, amelyik máig is él, most lesz a százhuszonötödik születése napja! Az Üllői-út végén lakik, háromemeletes házban. Lesz olyan gyerek, aki éppen abban a házban lakik és majd tudja, hogy az valóságos igaz, amit róla beszélek, hogy ez a madár úgy tud beszélni, mint egy ember! Hogy értelmes, sőt mi több, emlékezik dolgokra vissza!

A multkor fent üldögélt az állványon és énekelte a Rákóczi-indulót. Mert tudja, majdnem végig. Mi az, hogy két-három taktust elhibáz?! Hisz a Baby is, meg a Pali is elhibázzák a lépést, ahogy ott illegnek-billegnek mellette! Ugy hogy a szegény madár kénytelen volt kitérni előlük és átlépni a rácsra! Ahol aztán megtörtént a gyászos eset, hogy szegény madár félrelépett és leesett a harmadik emeletről!

No, nem olyan tragikus! Ne féljete! Hiszen szárnya is van! Éppen csak hogy régen nem röpült vele. De a baj szelére

mégis csak fogni kezdte a levegőt vele, hogy agyon ne üsse magát, mire leér a harmadik emeletről a földszintre. A esoda nem is itt volt, hanem a száján! Mert elkezdett kiabálni, szörnyű rikácsoló madárhangon, hogy: Rettenetes! Rettenetes! Segítség! Segítség! Leesett a Jákó!

Persze, hogy az egész ház kicsődült a lármára, hogy mi az? Ki esett le?

Hát persze, hogy nevetés lett belőle! Nem lett semmi baja! Nagy iromba lépésekkel sietve szedte a földig tollas lábait s kacszva ment a házmesterék ajtója felé s ott felült egy betörött ócska narancsosláda tetejére, de egyre sajnálgatta magát, valami régen hallhatott, kedves hangot utánozva, hogy: Drága kicsi Jákóm! Drága kicsi Jákóm! (Az igaz, hogy majdnem akkora volt, mint egy megtermett tyúk!)

Lélekszakadva futottak le a lépcsőn utána a gyerekek.

No, nem volt vele semmi baj! Ott ült a láda tetején. Nagy, görbe lábaival igazgatta a frizuráját s közben motyogott valami emberi nyelven nem érthetőt. Aztán kegyesen átült a Palika vállára, mert az a kedvence; annak mindent szabad és mondotta neki, hogy Pa-ji-ka-a-a!

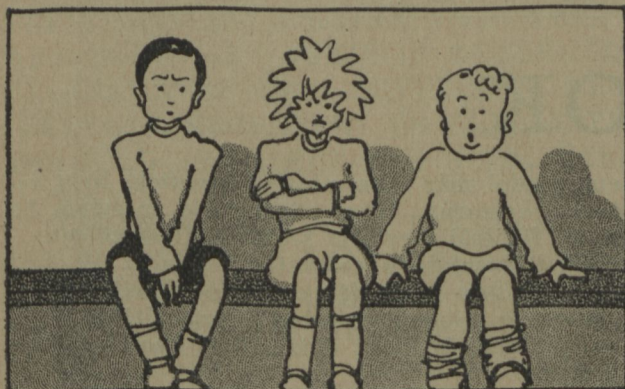
Odafönt Borcsa néinek, a Palika mamájának nem győzött eleget panaszkodni. Jött, ment! Forgolódott az állványon! A gyerekek anyja s az egész ház, mindenki nevette...

S mosolyogtak, nevetett rajta az egész ház s talán kiteszik többször is a veszélynek a cirkusz kedvéért, pedig a drága, okos, annyi sok évet megért piros-zöld tollú öreg madár több kíméletet érdemelne!

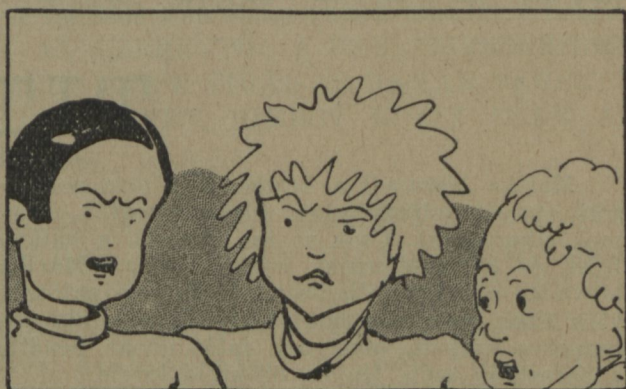
Ó, Jákó! Jákó!... Bár az enyém volnál!

Horváth Margit.

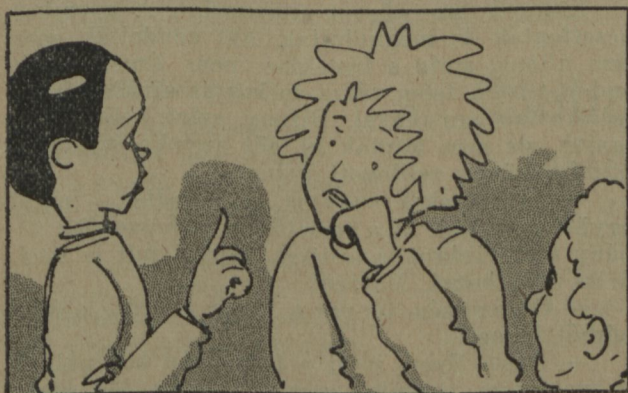
Lekvár Peti kalandjai

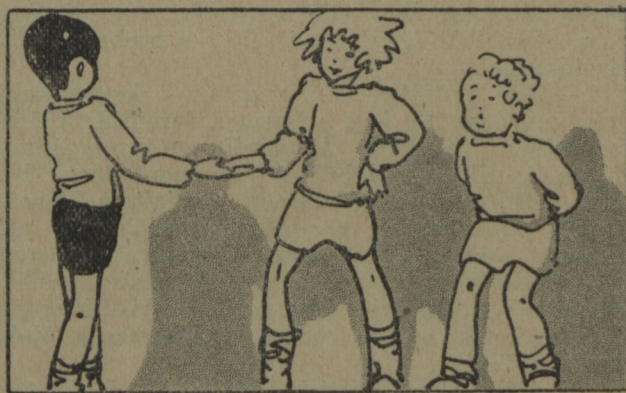
Búsak nagyon a Lekvárok,
Nehéz idők járnak rájuk.
Sok a panasz, sok a szidás,
Nem javulnak? Nincs Mikulás.

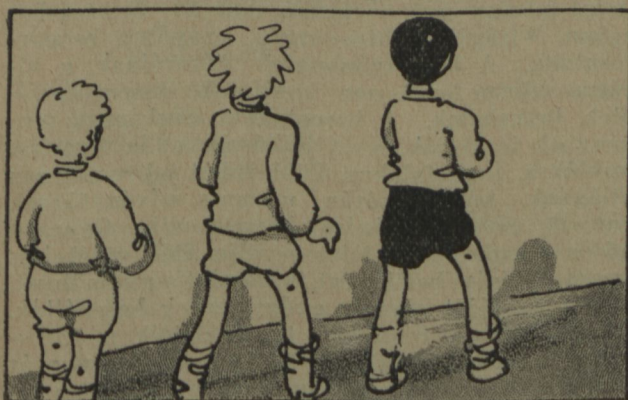
— Istenkém, de nagy a bajunk,
Pedig mindig jót akarunk.
Előfordul — igaz — néha,
Hogy rosszul sül el egy tréfa.

Matyi búsán odafordul:
— Az másnál is előfordul.
Ha nincs benne gonosz szándék,
Mért marad el az ajándék?

— No de mindegy, itt a kezünk,
Hogy ezentúl csak jók leszünk.
Egyikünk sem hitvány kamasz,
Nem lesz többé miránk panasz!

És ha erre szavuk adják,
Bizonyos, hogy meg is tartják,
Jót akarnak eszelekedni,
Nem csak mindig inni, enni.

S mert Marinak sok a dolga,
Elkel nála néhány szolgál.
A fiúk hát nem haboznak
És Marinál ajánlkoznak.

TITOK

Marika kiszaladt a kertbe. Már nem pompázott a nyári virágdíszben, rózsák, szegfűk, liliomok elhervadtak. Csak az őszi virágai, a katicafejek és krizantémumok nyíltak még. Marika lopva az ablakra pillantott. Most nem pattanik ki a titok, gondolta, mert nem néz ki senki. A lugashoz szaladt, amelynek falát dúsan benőtte a borostyán szép, fényes, örökzöld levele.

— Egy párat szedek csak belőletek, — mondotta. — Innét is, onnét is egy-két levelet. Ó, ha tudnátok, kis levelek, hova kerültek, hogy örülnétek. De nem szabad elárulnom, mert titok.

Teleszedte kosáráját borostyánlevéllel, aztán beszaladt a szobába, beült a sarokba, hogy senkise lássa. Zsebéből fonalat vett elő s a szekrény alól drótdarabot.

— Ide rejtettem, — mondta, — hogy senki meg ne lássa. Ez lesz a koszorú formája. A fáskamrában találtam. Az aprófa volt vele összefűzve, ki akarták dobni, de megmentettem. Ha nem kell senkinek, kell nekem, gondoltam. Behoztam s most karikát gömbölyíték belőle: így ni! Vékony zöld selyempapírral betakargatom, hogy ne lássák, milyen rozsdás. Most jöjjetek levélkék, egy-kettőre rákötözzek benneteket, kis koszorú lesz belőletek, aztán, aztán majd meglátjátok, hova kerültek!

E pillanatban Marikát meglepetés érte. Azt hitte egyedül van a szobában s íme, a szekrény felől nesz hallatszott, mintha valaki odabent morogna. Ki is nyílt a szekrény ajtaja s ki lépett ki rajta más, mint... Pista.

— Mi ez, Pista, hát te a szekrényben gubbasztottál?

— Bujóeskát játszottam veled, már elfelejtetted?

— Hiszen ez már rég volt. Abbahagytuk.

— Dehogyan is. Itt vártam rád, hogy megkeress!

— Oh, te szegény, hisz én azalatt a kertbe szaladtam.

— Én meg a szekrényben majdnem megfulladtam. Mindig csak rád vártam. Miért nem kerestél meg?

— Mert koszorút kötök halottak napjára. De Pisti, ez titok, nézd, már majdnem el is készült.

— Hova viszed?

— A temetőbe. Ha tudsz hallgatni, te is velem jöhetsz. Multkor, hogy anyukával nagypapa sírját látogattuk, láttam egy elhagyatott sírt. Köve kidőlt, egy szál virág sem volt rajta. Senki

sem gondol már arra, akit idetemettek. Neki viszem a koszorút. Hogy örül majd az égből, ha onnan fölülről meglátja sírján a friss zöldet.

Pisti homlokára esapott.

— Én egy gyertyát is adhatok. Picike, piros, a fele már leégett, de se baj. Meggyújtjuk. Hadd örüljön mégjobban az elhagyatott bácsi odafönn az égből.

— Nagyszerű, Pistikém, — mondta Marika s átölelte testvérkéjét.

— Tudod mit, Marika, ne is várjuk meg Halloweent napját, induljunk mindjárt. Te hozod a koszorút, én a gyertyát.

Könnyű az akarót rábeszélni. A gyerekek kezefogtak és megindultak. Azt gondolták, meg sem állnak, amíg a temetőbe nem érnek, de hát ember tervez, Isten végez, mikor az ajtóhoz értek, találkoztak anyukával. Bizony, színt kellett vállalniok, de nem kaptak ki, sőt anyuka szemében mintha könny csillogott volna.

— Jó gyerekek vagytok, — mondta, — majd együtt megyünk ki a temetőbe s a koszorúba néhány szál virágot is teszünk. Borostyánt is szedhetsz még hozzá, Marika!

— Olyan szép, fényes a levele s erős, mintha bőrből lenne.

— Azért ilyen, mert a borostyán bár nálunk is megterem, hazája mégis Európa déli része, ahol nagy meleget kell kiállania. Ha vékony lenne, ellankadna, de mivel erős, bőrnemű, nem hervad el, ha mégannyira tűz is rá a nap. Fényes lapja, mint a tükör, visszaveri a sugarakat. A fiatal növény nem virágzik, csak 30—40 éves korában. Virágjai zöldes-sárgák, ernyőben csoportosulnak. A borostyánlevelek ötkarúak, a virágzó száron levők nem karéjosak, hanem épszerűek, tojásdadok. A borostyánt másképpen repkénynek is hívják, mert felkúszik a fák törzsére, sziklákra, lugasfalakra. Zöld ruhát ad a csupasz világnak, kúszó szárán ugyanis szívógyökerek vannak, ezek segítségével kapaszkodik. Gyorsan nő és s leghidegebb telet is állja. Déli vidékeken gyanta folyik belőle, ezt, valamint gyümölcsét, levelét és fáját régente gyógyszernek használták. A görögök és rómaiak természetették a borostyánt, leveléből költők, hősök homlokára koszorút fontak. No, de most már gyertek, vigyük ki a temetőbe Marika kis koszorúját. Hadd örüljön az égből az, akinek sírjára szánta!

TÉLAPÓ MÉG NEM MERT UGYAN KÖZELJÖNNI A FOLDHÖZ, DE MÁR ÜZENGETT A SZÉLLEL, A HAJNALI FAGGYAL ÉS A DERES ESŐVEL, HOGY MAJD NEMSOKÁRA ELJÖN AZ O IDEJE IS. MEGRÉMÜLTEK AZ UZENETTŐL A FAK, EGYSZERIBEN HULLATNI KEZDTÉK A LEVELÜKET, MEGRÉMÜLT A SOK VIRÁG ÉS HAMAR BEHÚZTA A LEVELÉT, MEGLAPULT ÉS ELFELEJTETT ÚJ RÜGYET, BIMBÓT HOZNI. CSAK AZ ÖREG FÖLD NEM IJEDT MEG A TÉL ÜZENETÉTŐL.

UGAR VOLT A FÖLD. LEKASZÁLTÁK, LEARATTÁK, NEM MARADT MÁR RAJTA, MINT EGY NÉHÁNY VAKONDTÚRAS, MEG EGY PAR HIRTELEN KIKELT MAGOCSKA.

FÖLD ANYÓ NEM BANTA A TEL ÜZENETÉT. ÖREG VOLT MÁR NAGYON ES KIFÁRADT A NYÁRI MUNKÁBAN. RENGETEG DOLGA VOLT. RENGETEG KIS MAGOCSKA. PARANYI ÉLET KELT KI BENNE, RENGETEG ÁLDÁST ADOTT. IDEJE VOLT, HOGY PIHENJEN EGY KICSIT. A BARNÁ HÁTÁT MEGBORZONGATTA A HÜVÖS SZÉL, MEGCSAPKODTA A HIDEG ESŐ. MÁR SZINTE VÁRTA A TÉLAPÓ KÖZELEDTÉT.

ÉS TÉLAPÓ NEM VÁRATOTT MAGÁRA SOKÁIG. NEMSOKÁRA ELJÖTT, BETAKARGATNI AZ UGARON MARADT FÖLDET. ELJÖTT, JÓ MELEG, PUHA HÓTAKAROVAL.

IRKA-FIRKA...

*De nehéz az irka-firka,
nem tanulja meg a birka,
sem a Bodri, sem a Riska,
annál inkább a Mariska.*

*Ott a kedves fehér irka,
az íbécét beleírja,
betűkből lesz a szavacska,
aki tanul, nem lesz csacska.*

*A kis gyerek, kicsiny ember,
birkózik az egyszereggel
s a betűket addig gyúrja,
míg egyszer csak megtanulja.*

Petróczy Katalin.

ŐSZI SZÉL

*Őszi szél fujdogál,
Kopár már a tarló,
Szürke felhők között
Kereng a sok holló.*

*Fáznak a verebek,
Magot már nem lelnek,
Kémények tövében
Hajlékot keresnek.*

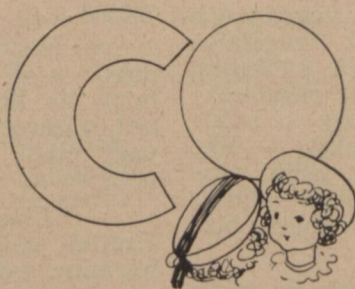
*Daltalan az erdő,
Lehullott a lombja,
Hervadt virág szirmát
A szél messze hordja.*

Tábori Piroska.

Babavarrás

DIVATOS SAPKA

A rajzon látható szabásmintát kemény papírból elkészítjük, olyan nagyságban, hogy a karima belső oldala épp körülérje a babafejét. A szabásminta szerint

szabhatjuk ki düftinből, fleből, vagy vászonból a sapkát, összevarrjuk a karima két végét és rávarrjuk a tetejét. A sapka alsó szélét színes szalaggal foglaljuk be, tetejére is szalagot tesszünk, mely hátul csokorba kötve, a nyakba lóg.

B. K.

AZ ÉN PERSELYEM

*Van nekem egy kis perselyem,
Cserépmalac. Édes!*

*Folytonosan sivalkodik:
„Éhes vagyok, éhes!”*

*Hizlalom is szorgalmasan
Aranyfillérekkel!*

*Néha-néha, hébe-hóba
Ezüst pengőcskéikkel.*

*Majd amikor úgy meghízik,
Hogy több nem fér bele,
Kapom magam, jól megrázom,
S mind kihull belőle.*

*Több pénzem lesz, mint a híres,
Nagy török császárnak!
Töröm is már a fejemet,
Hogy majd mit vásárljak?*

*Vegyek rajta kacsalábon
Forgó szép palotát?
Vagy inkább egy aranygyűrűt,
Vagy nagy alvó babát?*

*Selyemruhát is vehetnék...
Vagy egy meséskönyvet...
Anyukámnak névnapja lesz,
Szép bokkrétát veszek!*

AZ AMERIKAI IKREK

6

AMERIKAI GYERMEKREGÉNY

ÍRTA: MILDRED JONES

— Igaza van Jillnek — mondta Gwen Miller. A két kisebb Wellers gyerek is nagybuzgón bólintott, de még Dicky is. — Azt hiszem, a legokosabb, ha bevesszük őt is a csapatba — mondta végre Tommy és így Jack végleg le volt szavazva.

Sőt, a többiek őt bízták meg azzal, hogy Tedért menjen és mert Jack ismerte a parancsot és annak jelentőségét, nem is ellenkezett, hanem futva indult Ted Fergussenért.

Mikor Ted a tóhoz ért, nagy meglepetést mutatott.

— De hiszen ezen a vizen csak úgy úszik az olaj! — kiáltotta. — Vajjon ki önthette rá?

— Eppen ezt szeretném kinyomozni és éppen ezért alakítunk detektívtestületet — mondták a gyerekek. — Be akarsz lépni te is?

— Természetesen — mondta Ted. — Mert bár haragszom Jackre, de azért nem nézhetem, hogy így csuffá tegyék. Bizonyos, hogy valamilyen indián van a dologban. Sőt, az is bizonyos, hogy Jago!

A gyerekek összenéztek.

— Lám, — suttogta halkán Jack Jill fülébe — most elárulta magát. Ő öntötte az olajat a tóba és Jagóra akarja fogni a dolgot. — De hangozan csak ennyit mondott:

— Jago nem tehetett, mert már tegnap óta úton van a város felé. Jillnek tesz szolgálatot ezzel az úttal és persze nekem is. De különben sem engedhetem meg, hogy valakit rágalmazunk. Míg biztosan nem tudjuk, hogy ki a hibás, addig nem gyanúsíthatunk senkit. — Míg ezt mondta, nem mert Tommyra nézni, hiszen alig egy órája ő maga gyanúsított valakit, éppen csak feltevésből, pedig nem tudhatta biztosan, hogy Ted volt a hibás.

Ebben mindannyian megegyeztek és aztán sorsot húztak, hogy ki legyen a napos. A véletlen úgy akarta, hogy Jackre esett a választás. Így hát első éjjel neki kellett a tó mellett virasztania.

Jill hazahajtotta a libákat aztán kisietett, hogy felváltsa Jacket, míg az benn a házban megeszi a vacsorát. Nagyanyó ezúttal pompás vacsorát készített, talán meg akarta az ikreket vigasztalni, hogy mégsem olyan kétségbeejtő a helyzetük. Került tészta is az asztalra és még két sült almát is kiszedett a parázsból, úgy

hogy Jack jóllakottan indult neki az útnak. Nagyanyónak csak annyit árultak el a gyerekek, hogy valamit ki kell nyomozniok és hogy a telep összes gyerekei felváltva virrasztanak. Minthogy nagyanyó már megszokta a gyerekek legkisebb kora óta, hogy önállóak és hogy azért tudnak magukra vigyázni, szó nélkül elengedte Jacket. Még egy darab vajaskenyeret is veleadott és a meleg pulloverét. Jill meg egy röpke csókot nyomott Jack arcára és halkán biztatta, hogy ne verekedjék, elég, ha látja és felismeri azt a fiút, aki az olajat önti.

— Olvastam egy könyvben, — mondta nagyanyó, mikor Jack léptei elhaltak az éjszakában — hogy az európai gyerekeket a ti korotokban még az utcára sem engedik egyedül. És azt is, hogy mindig mindent megkérdeznek előbb otthon és csak aztán tesznek valamit. Hiába, abban is sok jó rejlik, ha egy gyereket nevelni lehet...

— Dehogyan is, nagyanyó — mondta Jill és megsimogatta nagyanyja arcát. — Egész más dolog egy farmon lakni, egész nap a szabadban lenni és önállóan nevelődni. Azért mi sem vagyunk sem betörők, sem gonosztevők, még ha nem is kérdezzük meg mindenre, hogy szabad-e? Más világrész, más szokások — tette még hozzá fontoskodva úgy, mint ahogy a nagyoktól hallani szokta...

— Nagyon rossz szokások — mondta nagyanyó. — Például az is nagyon rossz szokás, hogy tíz libát elküldted a városba. Vajjon mit vásároltatsz értük? Selyemkendőt nekem, vagy cipőt a Jacknek? Mert, hogy magadnak nem veszel semmit, az tudom.

— Tévedsz, nagyanyó — nevetett Jill. — Ezúttal magamnak veszek valamit, és pedig harminc tojtyúkot. De a tojások árát neked adom ám... Különben honnan tudod, hogy eladattam tíz libát?

Nagyanyó mosolygott. Őreg, fáradt, ráncos volt az arca, de ha mosolygott, nagyon fiatalnak látszott.

— Én mindig mindent tudok, gyerekek. csak néha úgy teszek, mintha behúnynám a szemem. De most megyek és igazán behúnynom, mert holnap hajnalban mosni megyek a Greenfarmra és még előbb megfőzöm az ebédeteket is...

V. FEJEZET.

A detektívek nem nyomoznak ki semmit.

Jack egész hiába virrasztott, reggelig nem járt senki a tó partján, és mikor végre felkelt

a nap, a kisiút elnyomta az álmot. Hirtelen zajra ébredt. Mintha valaki járt volna a közelben! A tó partján lábnyomokat vett észre, friss, élesen látható lábnyomokat. Elég nagy cipőnyomai voltak ezek és mikor utánuk indult, a saját házukhoz vezettek. Folytatjuk.

Könnyű német iskola

Der Brief
(brif)

Karl schreibt einen Brief an Rudolf
Károly ír (egy) levelet (-nak) Rezsőnek

«Lieber Rudolf, ich komme
(liber)
Kedves Rezső, én jövök

Sonntag zu euch
vasárnap (-hoz) hozzátok

Ich fahre mit der Eisenbahn
(fáre)
Én utazom(-val) a vasúttal

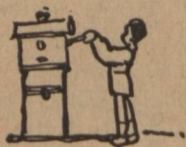

Der Zug kommt um vier Uhr an,
(cüg)
A vonat érkezik (-kor) 4 órakor (meg)

Erwarte mich an der Station
(staciön)
Várj engem(-on) az állomáson

Dein treuer Freund, Karl»
(trojer) (frojnd)
A te hű barátod Károly

Karl geht auf die Gasse
(gassze)
Károly megy (-ra) az utcára

Er wirft den Brief in den Briefkasten
Ő dobja a levelet (-be) a levélszekrénybe

Karl geht nach Hause — er sagt:
Károly hazamegy — azt mondja:

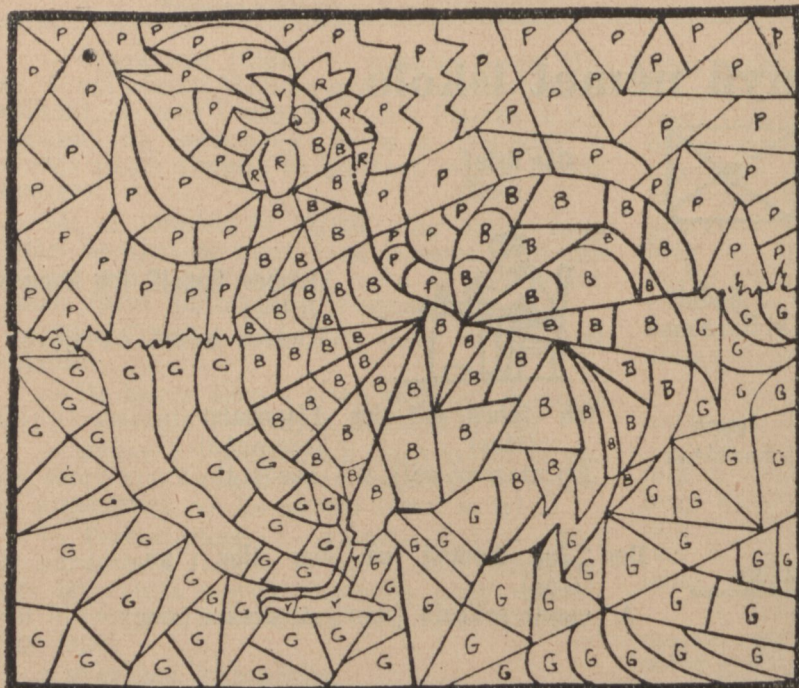
Guten Abend, liebe Mutter!
Jó estét, kedves mama!

REJTVÉNYEK

A megfejtések a kiadóhivatalba (Budapest, Andrásy-út 16.) tíz napon belül küldendők be!

Varázskép

Fessétek ki az egyenlő betűket egyenlő színekkel és akkor előbújik a varázskép.

Találás kérdések

- Melyik ász fogja a halat?
- Melyik ász lövi a vadat?
- Melyik ász gondozza a lovat?
- Melyik ász gondozza a disznókat?
- Melyik ász őrzi a juhokat?

Névjegy rejtvény

Ezek a névjegyek elárulják, hogy tulajdonosuk melyik gyümölcsöt szereti a legjobban:

HAJNAL MATILD

CSORBA NÁNDOR

SZEGFÜ GEDEON

Akinek a nevét Zsuzsu cica kihúzza a névsorból, értékes ajándékot kap.

MEGFEJTÉSEK A 4. SZÁMBÓL:

KÉPREJTVÉNY: Félévi bizonyítvány.

SZÓREJTVÉNY: Névnapiok.

REJTVÉNYJUTALMAK

Egy-egy könyvet nyertek: Márfi Ilonka, Wohl Gyurika és Katóka, Emmert István.

Egy-egy játékot nyertek Liebner bácsi játékosboltjából: Barabás István és Irma, Hrdlieska Gyurika, Morvay Ica.

Egy doboz Ovomaltinet nyert: Csanády Kató.

A rejtvénymegfejtők névsora:

2. sz. rejtvény megfejtőinek névsora: Heszkí Martika, Hrdlieska György, Barabás Pisti és Irma, Steiner Klára, Emmert István, Burger Ferenc, Márfi Ilonka, Lindenbaum Karesika, Kovács Veronka, Göntér Ferenc és Gyurka, Wohl Katóka, Deutsch Marianna, Heszkí Martika, Diener Péter.

3. sz. rejtvény megfejtőinek névsora: Morvay Kató és Ica, Hugonnai Éva, Kerényi Sándor, Janovszky Etelka Gizella, Fonó Erzsike, Hrdlieska György, Tupy István, Solymár Marika, Puchmann Csöppike, Weisz János, Szunyogh Paula, Wohl Katóka, Rábek Géza, Karczag Jolika, Göntér Ferenc és Gyurka, Kovács Veronka, Rieger Éva, Augenstein Ervin, Steller Erzsike, Dedinszky Mária, Papp Ildikó, Lindenbaum Karesika, Olajos Árpád, Barta Tibor, Szentes Tamás, Csanády Katóka, Barabás Pisti és Irma, Pákozdi Ilonka.

Fontos közlemény, minden kis olvasómnak!

Kedves Gyerekek!

Már sokszor gondoltam arra, mi volna a módja annak, hogy valamennyieteket megismerhesselek. A legszívesebben venném persze, ha személyesen beszélgethetnék veletek, de hát — sajnos — ez lehetetlen. Először is nem minden kis olvasóm lakik Budapesten, aztán meg azok, akik itt laknak, se érnek rá eljönni a szerkesztőségbe. Egyik-másik olyan messze lakik az Andrássy-úttól, hogy valóságos utazásszámba menne, ha ide akarna jönni. Más meg még kicsi, kísérő nélkül ide se találna. Nos, hát én arra gondoltam, hogy olyan „Napló“-félék játszom veletek, amiből aztán — anélkül, hogy sze-

mélyesen beszélnek veletek — meg tudom alkotni lelki fényképeket. És hogy ez az ismerkedés még érdekesebb legyen, hát valamennyietek „Lelki fényképét“ közölni is fogom „Az En Ujságom—Tündérvásár“-ban. Így aztán nemcsak magatokkat találjátok majd itt a lapban, hanem valamennyi kis olvasótársatokat is megismerhetitek. Hetenként kérdéseket intézek majd hozzátok és ti ezekre a kérdésekre becsületesen, hűségesen és őszintén feleltek. Én ezeket a feleleteket szépen összerakom és kihámozom belőlük majd azt, amire szükségem van, hogy megismerhesselek. Mielőtt azonban a lelki tulajdonságaitokra térnék rá, tudnom kell egy és mást külsőtökről is. Ezért hát:

Első kérdésem:

Mikor lesz a születésnapod, kedves kis olvasóm? És hányadik évet töltöd be? Hányadik vagy a tornasorban (ebből megtudom kb. milyen magasra nőttél) és milyen a hajad színe, meg a szemed színe?

(Jövő héten folytatom a kérdezést.)

KIS OLVASÓIMNAK ÜZENEM:

Fördös József. Gyönyörű versedért megdicsérlek, de nem írhatom oda, ahol az olvasmányok vannak, mert ott csak felnőtt, hivatásos írók munkáit közölhetjük! Egyet azonban mondhatok, hogy a vers nagyon szép és talán, ha nagy leszel, majd a te verseid is oda kerülnek a „középre“, ahova ezt szántad. De addig sokat kell még tanulnod és sokat olvasgatnod, hogy tökéletesíted magad! — **Deutsch Marianne.** Remélem, már közben megvigasztalódtál, Mariannekám, hogy neved abban a régi névsorban nem szerepelt! Most aztán megtalálhattad nemcsak a névsorban, de a postában is és az kettős öröm, igaz-e? Csókollak és anyuskádnak köszönöm kedves sorait. — **Sonnenfeld Jutka és János.** Nagyon örülök, hogy a nyaralástok olyan jól sikerült és remélem, hogy most, az ősszel aztán kettőzött szorgalommal tanultatok. De azért a sok tanulás mellett ne feledkezzetek ám meg Margit néniről sem és írjatok gyakran! — **Ferenczi Livia.** Csöppikém, nem is hiszed, hogy megörültem ennek a szépen írott lapnak, meg annak is, hogy olyan ügyes vagy a rejtvényfejtésben! Szeretném, ha ezentúl gyakran írnál, hogy a Zsuzsunak megmutathassam a leveleidet. Sokszor csó-

kollak, anyukával együtt! — **Lejeune Paula.** „Kedves Pifike! Nagyon örülök, hogy úgy szereted a cicákat, hogy három is van belőlük és nagyon büszke vagyok, hogy az egyiket rólam nevezted el! Írj nemsokára megint! Sokszor tisztel Zsuzsu Cica.“ — **Kövény Évike.** Aranyom, de sajnálom, hogy beteg vagy!

KÉZÜGYESSÉG

Mit csinálhatunk csomagfogókból

Fűrés, olló, ragasztó és festék segítségével mulatságos babákat, állatokat, játékot, bútort készíthetünk csomagfogókból, hurkapálcából és papírból, ha figyelmesen megnézik a rajzokat.

Csak az a jó, hogy azt a csúnya bajt olyan kismértékben kaptad meg, hogy azért magad tudsz olvasgatni és így, remélem, ezt az üzenetet is megtalálod és örülsz is neki a szobafogságban. Vagy még mindig az ágyat őröd? Anyuskának köszönöm, hogy azt az aranyos levelet írta és kérem, tudasson engem hogylétéről, ha még neked esetleg nem szabadna egyelőre írnod! Ezerszer csókollak

és szívből kívánok mielőbbi gyógyulást! Zsuzsu is sokszor tiszteltet! — **Heszky Mártika.** Örülök, hogy az üzenettel olyan nagy volt az örömed, Mártikám! Igérem, hogy valahányszor írsz, mindig megtalálod rá a választ Margit néni postájában! — **Fonó Erzsike.** Mit szólna Cindri cica a te zsinórirásodhoz. Még megtörténhet, hogy hozzád akar járni iskolába. Vajjon elfogadná-e tanítványnak, híres macskakaparásával egyetemben? — **Sebők Judit.** Szervusz, kis barátnóm. — **Kalmár Klárka.** Minden egyes előfizetőért külön ajándékot ad a kiadóhivatal. De meg is érdemled iparkodásodért! Semmivel sem bizonyíthatod jobban Az En Ujságom—Tündérvásár iránti szeretetedet, mint azzal, hogy a lapnak új híveket szerzel. Az én hálám és szeretetem is a tied.

(A többi levélre a jövő héten válaszolok.)

(Kéziratot nem adunk vissza.)

Felelős szerkesztő és felelős kiadó:
Farkas István vezérigazgató.

Helyettes szerkesztő: Gyökössi Endre.
Kiadó:

Singer és Wolfner Irodalmi Intézet R. T.

Kiadóhivatal:

Budapest, VI., Andrássy-út 16.

Postatakarékpénztári csekk számla 46.421.

Mit csinálhatunk csomagfogóból

